

ватъ да крадатъ; всичко каквото, имъ попадне въ рждѣ, тѣ влачатъ въ своитѣ пещери, отъ дѣто вече неможе нищо да се извади.

Бѣлоснѣжка много се наскърбила отъ тази раздѣла. Когато тя отворила вратата, за да я пусне, мечката се закачила за резето и се откъснало парче вълна отъ козината ѝ. Тогазъ Бѣлоснѣжка видѣла, че между козината на мечката блѣснало злато, но тя немогла хубаво да разгледа, защото мечката се спуснала да бѣга и скоро изчезнала въ гората.

Слѣдъ нѣколко врѣме майката пратила момиченцата въ гората за сухи пржчки. Въ гората тѣ видѣли едно голѣмо сухо дърво на земята; около него по трѣвата подскачало нѣщо живо. Като отишли по-близо, тѣ видѣли едно джудже съсъ старо сбръчкано лице и съ дълга бѣла като снѣгъ брада. Крайчеца на тази брада се притисналъ въ цѣпката на падналото дърво и джуджето скачало напредъ-назадъ като вързано кученце, безъ да може да се освободи. То сърдито погледнало момиченцата съ червенитѣ си блѣстящи очи и имъ извикало:

— Защо стоите вие тамъ? Нима неможете да дойдете да ми помогнете?

— Какво ти се случи, малко човѣче? — попитала Розичка.

— Ахъ, ти глупаво, любопитно патенце! — отговорило джуджето. Азъ искахъ да разцѣпя дървото, за да си направя трѣсчици: защото на дебели дърва нашитѣ яденета веднага изгарятъ. Нашитѣ яденета никакъ не приличатъ на тѣзи, които ядете вие, (грубитѣ и лакоми хора). Азъ благополучно турихъ клина въ дървото и всичко вървѣше добрѣ; но — за нещастие! — клинътъ билъ много плъзгавъ, изкочи, цѣпката се стисна и притисна моята бѣла брада, и сега немога да я измъкна. А